

Orfeo Granollerí. — El diumenge, dia 19, en la simpàtica sala triangular del carrer de J. Umbert. ...negre amb potes rosses, va posar-se en escena el conegut drama d'Ignasi Iglésies, «Joventut».

Per començar, la senyoreta Benedicto va entrar, es va assentar en una cadira, i vinga cantar i vinga cantar. Així que en Mitjà es va adonar que l'hi havien pres la nina de la seva senyora, fillets de Déu, com es va posar! Però en Molins, que és un trapadella, vui dir, un trapella, va dir-li: «No us atabaleu; jo ho arranjaré. L'hi diré que la nina és meua i que la necessito per jugar-hi al carrer de Corró I, dit i fet, cap a escena s'ha dit. La Benedicto encara canta; en Molins obra la boca i se l'hi agenolla als peus i li diu aquelles quatre parauletes tan tendres que sols es reserva per les grans ocasions. Tolhom pitjora; creguin que fa pena.

Però en Mitjà es creu que en Molins li està fent patota i surt fet una fera. En Molins obra la boca altra vegada: la Benedicto obra la porta, i en Mitjà els encoloma aquell «bocadillo» tan tràgic i sentimental a la vegada que diu: «Molins, em dones la nina o què?» I en Molins obrint la boca l'hi contesta:

—Vós voleeeeu la nina?

—Síiiiiiiii.

—Doncs jo també la vui... Apa, alantat! Anem, anem, Benedicto. Anem nos a canviar la roba, que tenim de fer una altra comèdia.

Després representaren «Flors i Violes», de Pompeu Crehuet, on a la cuenta en Salamero ja s'ha cansat de fer de corresponsal de La Vanguardia, i es llença a la poesia i també, com abans en Molins està enamorat de la Benedicto. (Què tindrà aquesta xicotota?) Però en Paco Riera, que està boig per la Gelabert i és un toca-campanes, espeternega perquè el seu pare, que és en Mitjà, el vol fer casar amb l'enamorada d'en Salamero, que a la vegada és filla d'en Molins i aquest d'en Joan Riera, el que era cafeter del Centre Catòlic, i que, pel que es veu, ha deixat el «caracolillo» per la pintura.

Però com que *el amor todo lo vence*, amb tot i que en Salamero és un bon noi, resulta que guanya uns jocs florals, i això és suficient perquè tot s'arrangi a gust del senyor Riera i del senyor Riera.

En resum i parlant en sèrio, fou una vetllada molt agradable. Tots els intèrprets posaren el màxim de voluntat i saber perquè les obres reeixissin, cosa que varen aconseguir. La nostra felicitació a totes i a tots.

Casino. — En aquest saló es projectà, els dies 18 i 19, la pel·lícula «L'home i el monstre», parlada totalment per dobles i triples espanyols. La vegeu vostès? No? Doncs és llàstima, perquè valia la pena. En poques paraules anem a contar-los l'argument de l'obra.

Primerament apareix un senyor tocant un piano amb moltes tecles col·locades unes damunt de les altres, perquè d'ésser posades de renglera, com ho estan en els altres pianos, arribarien al replà de l'escala. Al seu costat, palplantat, hi ha un criat sec, i ambdós, senyor i criat, sostenen el següent diàleg:

—¿...?

Sí senyor

—¿...?

Si senyor

—¿...?

De seguida, senyor.

—¿...?

Com vulgui, senyor.

Quan el criat ha dit «senyor» cinquanta-quatre vegades, el que toca el piano, que és metge, se'n va a donar una llauna d'aquestes que en diuen conferències i com que no aconsegueix convèncer a ningú, li entren unes ganes enormes de casar-se i així ho manifesta a un general amic seu que te una filla estupenda.

El general li diu que la seva filla no es casarà mai amb un tio tan ximple i el del piano i la conferència retorna a la seva casa a prendre's un sidral. Es veu que no se li senta gaire bé, puix que de seguida posa una cara com si hagués pres una purga i de tan fer ganyotes davant d'un mirall, se li torna la cara tan llejta que no es coneix ni ell mateix.

Més tard podem comprovar que sempre que pren sidral li passa el mateix; però prenent-ne un altra copa, es torna a posar bé i en paus.

Per les estones que està tan lleig i en les quals té un gènit terrible, es proporciona una xicotota, a la qual tracta a garrotades i rar és el dia que no la deixa, al menys, amb quatre trencs a la closca.

En les estones que es posa «guapo» i no fa el monstre, es dedica a atabalar el seu amic general fins a deixar-lo convençut d'allò del casament amb la seva filla.

El dia que oficialment demana la mà de la noia, es torna monstre sense poguer-ho evitar i com que no s'acosta per casa d'ella, resulta que la nena i el general fan la gran planxa, ja que havien convidat a ballar i a menjar anxoves a una colla de comparses d'alta societat.

Mentrestant ell, el monstre, es presenta a casa de l'altra i en passa els taps definitivament i va a la recerca d'un amic que li pagui un sidral per a estar presentable.

Després d'aquest moment ja res no li surt bé; es torna monstre sense prendre sidral ni ell volguer-ho i aprofita totes les ocasions que pot per fer el bèstia.

Un dia va a casa del general i estava a la filla, al pare i a tota la família.

La policia llesta de mena, el persegueix i el mata en el seu propi domicili, que sembla una vidrieria, i un cop mort i ben mort, el seu rostre recupera la fatxa habitual per a millor facilitar la identificació.

Majestic. — No farem ressenya de la pel·lícula «Se fué mi mujer!» perquè se'n ressentiria la nostra serietat, en dir que anem a veure vodevils, de totes maneres, fem constar que la gent en sortí satisfeta.

«Olimpia», tampoc no la vàrem veure, però no importa, perquè ja ens l'havien explicat. I, francament, no hi veiem prou tema per a fer una ressenya, perquè figurintse que surt una senyora princesa fumant puros i deixant en ridícul a un capità d'equitació, que solament fumava canaris de 0 35, ens fa el mateix efecte que si algú dia vegéssim a les senyoretes Hévia, Parera, Gelabert, Altimiras, Mayol, Soler, Bultà i altres, fumant caliquenyos per la carretera acompanyades dels joves Rosàs, Barbany i etc, sense fumar per por a la tos.

Advertim a l'empresa del Majestic que si vol que fem ressenyes, procuri portar-nos pel·lícules d'argument força complicat, puix que amb cintes com «Olimpia», hom s'hi veu negre per parlar-ne. Una princesa fumant puros, no és prou assumpte per a una producció de llarg metratge.

REGALÉSIA